Η ΦΙΛΙΑ ΣΤΟΥΣ ΕΦΗΒΟΥΣ

άρθρο **του Αλέξανδρου Καρκαλέτση**

Ο άνθρωπος δε θέλει ούτε μπορεί να ζει μόνος του. Γεννιέται, μεγαλώνει, δραστηριοποιείται μέσα σε μια οργανωμένη, μικρή ή μεγάλη ανθρώπινη κοινότητα. Από τους ανθρώπους που τον περιτριγυρίζουν, θα ξεχωρίσει μερικούς και θα ταιριάξει μαζί τους και θα αναπτύξει φιλία. Αυτό σημαίνει αμοιβαία αγάπη, αφοσίωση και αλληλοβοήθεια.

Αυτό γίνεται κυρίως στην εφηβική ηλικία. Ο έφηβος νιώθει πολύ έντονα το συναίσθημα να αποκτήσει έναν πιστό φίλο. Θέλει να μοιραστεί μαζί του τα μυστικά του, τις αγωνίες του αλλά και τις προσδοκίες και τα όνειρα του για το μέλλον. Επίσης όταν συναναστρέφεται συνομηλίκους, συγκρίνει τον εαυτό του με αυτούς και κατανοεί τα ελαττώματά του αλλά και τις δυνατότητές του. Επιπλέον, ο χρόνος που περνά με τους φίλους τον απομακρύνει σιγά-σιγά από το οικογενειακό περιβάλλον και βοηθά στην ανεξαρτητοποίηση του, που πρέπει οπωσδήποτε να συμβεί τα επόμενα χρόνια. Οι επαφές και οι συναναστροφές γεμίζουν την ψυχή του εφήβου με χαρά και αυτοεκτίμηση, επειδή γίνεται αποδεκτός από την νεανική κοινότητα.

Η σωστή επιλογή φίλων δεν είναι πάντα εύκολη. Πολλές φορές μπορεί να παρασυρθούμε από τα εξωτερικά γνωρίσματα, σωματικά χαρίσματα, μοντέρνα ρούχα ή από αρνητικές ιδιότητες, όπως πειστικότητα ή επιβολή των δικών του απόψεων και να μας δώσει ένα αρνητικό πρότυπο. Αντίθετα, αν επιλέξουμε κάποιον που έχει πολλά κοινά με εμάς, με τον οποίο μπορεί να μοιραστούμε τις ιδέες μας, τις γνώσεις μας, τις επιδιώξεις μας και με τον διάλογο να βάλουμε κι άλλους σπουδαιότερους στόχους, τότε αυτή η φιλία θα είναι αληθινή και αποδοτική.